

naša zvezda

Milosti polna

K Mariji hodim molit zdravomarijo, kadar mi vse lepe in nežne besede odpovedo, kadar mi je srce izžgano od nemira in bridkih spoznanj.

K Mariji hodim molit zdravomarijo, kadar čutim, da ni nikjer ničesar, kar bi zares trdno stalo, da je vse samo začasno in nezanesljivo, da je nespametno, če se zanesem na karkoli.

V takih urah grem k Mariji, razboljena od želje po nečem drugem in lepšem kot je to, kar sem sama in kar je vse okoli mene. Pridejo namreč za vsakega človeka hipi, ko ga lastni jaz pritisne s toliko silo ob zid samospoznanja, da niti dihati ne more več in da si odkritosrčno želi samo to, da bi se sam rešil. Vse postane pusto in brezsmiselno, še več: zoprno. V takih hipih in urah more človeka rešiti samo prozorna, daljna lepota večnosti in nje smisel. Ali se Ti ni že dostikrat tako godilo? Zagnusili so se Ti ljudje, zagnusilo se Ti je delo, zagnusile so se Ti lastne misli, in mahoma si obležala na dnu mučnega občutja kakor hroma...

Seveda! Obedve pozna take ure. Kako jih preneseš Ti? Jaz pohitim k Mariji. Če človek trpi, tedaj nagonsko beži tja, kjer ima srce svoj dom...

In kakor da mene sploh ni na svetu, poklekнем pred milo Materino obličje in odprem srce, neslišno in na široko, kakor razpne plič krila, kadar odleti k soncu. »Pozdravljena, Marija«, pravim Materi in čutim, kako mi ta pozdrav kakor s solzami omoči izžgano srce.

»... da Te poznam, Marija, in Te smem pozdravljati kot znanko, da Te imam: več kot srečna sem, saj Ti to veš, Marija. Zdrava!«

In srce je tako čudno vdano in mehko: vsa bridkost v njem je kakor zabrisana.

»Milosti polna.«

Ali še pomniš, duša moja, kaj sva se učili pri verouku o milosti? Da imamo dejansko milost in posvečujočo milost, da nam je milost potrebna za vsako dobro delo, da brez milosti ne bomo nikoli dosegli večne blaženosti. Še pomniš? Učila si se in vse to še veš, toda —

Tole, vidiš, bi Te rada vprašala: ali pa tudi res razumeš, kaj je milost? No da, nihče je do kraja ne razume, ker največjih darov božjih nihče razumeti ne more: preveliki so. Milost pa je dar vseh darov. A vendar — razumeti jo toliko, da znaš svoje in drugih življenje pravilno ocenjevati, toliko pa bi menda že šlo!

Tvoja tovarišica je nadarjeno dekle in zna tako globoko in pravilno misliti, da si ji včasih kar malo nevoščljiva za to. Zadnjič, ali še veš, sta se menili o neki vajini skupni družbi in je dejala: »Prav dobro vem, da ta družba ni zame. Vsakokrat pridem slabša iz nje. Morala jo bom pustiti, vidim, da je to edino pametno.« Včeraj pa je jokala. In na Tvoje vprašanje je odgovorila: »Vedela sem, da ne bo dobro, če grem, pa sem le šla. In sedaj — ni dobro.« Domislila si se ure pred dnevi, ko je tudi Tebe imelo, da bi šla tja, oh, kako Te je imelo! Pa nisi šla. Ona pa —. In vendar sta vedeli obe isto: da družba ni za vaju.

»Zakaj si pa šla, če si vedela —?«

»Zakaj sem šla? Kaj vem! Zato sem šla, ker se mi ni ljubilo upreti se, ker se mi kratkomalo ni dalo...«

In še si se spomnila, da si prosila Boga: »Daj mi moč, sama ne bom zmogla.«

Dal Ti je moč.

»Ali Ti nikoli ne moliš?« si plaho vprašala.

»Molim? Ne, jaz ne molim.«

Tebi pa je dal moč...

a—a (Dalje.)

Sveti rožni venec

Pred praznikom Vseh svetih je bilo, ko so gospod katehet v prvem razredu osnovne šole otrokom ganljivo opisali trpljenje vernih duš v vicah in jim priporočali, naj molijo in tudi kaj žrtvujejo za trpeče duše. Otroci so verno poslušali, v odmoru pa so si pripovedovali, kaj hočejo darovati dušam v vicah; kar žareli so od gorečnosti.

V prvi klopi v stranski vrsti pa je mirno sedela plavolasa deklica. Z rokama je podpirala glavo, oči upirala v klop in nekaj premišljevala. V duhu je gledala trpeče duše. »Pomagaj!« ji je zapovedovalo usmiljeno srce, a Nardika, tako je bilo dekletcu ime, je vzdihnila: »Kako naj pomagam?« Vedela je, da bo najbolj pomagala dušam v vicah, če bo molila zanje sveti rožni venec.

Le kako naj bi sama molila, na to ni vedela odgovora. »Za sveti rožni venec je treba dveh. Prvi mora moliti naprej, drugi pa odgovarjati.« modruje mala. »A kdo bo z menoj molil?« je premišljala dalje Nardika. »Slavko je še premajhen in ne zna prav moliti, razen tega bi se smejal in jo motil. Očka je v službi. Mamica ne utegne in če bi jo prosila, naj z njo moli, bi ji rekla, naj počaka do večera, ko bodo skupaj molili. Nardika pa hoče moliti danes nekaj več kakor po navadi.« Res hude skrbi. Še dve uri je bilo pouka. Učila je gospodična učiteljica. A Nardika ni poslušala, kaj je gospodična razlagala in tudi ne bi vedela povedati, če bi jo vprašali, kdo je vzela iz torbice zvezek in knjigo in ju položila na klop, čeprav je to storila prav ona sama. Daleč so bile njene misli.

Ko je bil pouk končan in so se drugi otroci veselo usuli iz šole in odhiti domov, je Nardika sama in zamišljena stopicala po cesti. V glavi se ji je malodane vrtelo od samega premišljanja. Kar so se ji usteca razširila v nasmeh in radost ji je zasijala v očeh. Spomnila se je angela varuha. »On bo molil z menoj«, si je rekla in stekla vsa vesela domov.

Ko je po kosilu šel očka spet v službo in mamica s Slavkom na pokopališče, je Nardika ostala doma. Šla je v družinsko sobo in tam pokleknila pred podobo Križanega. Z besedami »Angelček, sedaj pa začniva!« je pozvala na pomoč dobrega prijatelja in začela moliti. Sama je molila naprej in vselej malo počakala, kakor je to storila vedno mamica, da je angelček mogel odgovarjati...
Dijakinja.

Sveta mladost

(Za god sv. Elizabete, 19. novembra.)

Prva štiri leta (1207—1211) je preživela na domu pri svojem očetu Andreju II., kralju Ogrske, in pri svoji materi Gertrudi, ki je bila hči Berhtolda III., vojvode v Karantaniji in obmejnega grofa v Istri; sestra ji je bila sv. Hedviga, vojvodinja v Šleziji, a brat znani oglejski patriarh Berhtold. Bila je od Boga izredno obdarovan otrok z izrazitim svetniškim poklicem. Duša ji je že takrat zažarela v svetem ognju, ki je imel dva plamena, ljubezen do Boga in ljubezen do bližnjega. Z veseljem je sprejemala, pravijo letopisci, božji

nauk; prva zavestna beseda ji je bila molitev. Že je kazala tudi posebno sočutje do ubožcev in jim skušala priti na pomoč z darovi, ki jih je dobivala. V tolažbo je bila vsej državi. »Zasvetila se je kakor zgodnja danica sredi megle« (Sir 50, 6).

Naslednjih deset let je preživela kot zaročenka kneževiča Ludovika na dvoru, na gradu Wartburgu v Turingiji. Preživela je ta leta ko »lilija, rastoča sredi trnja«. Oni dve klici sta se razvili v tem času v na pol razcveto, prelepo popje. Misel na Boga je vedno hodila z njo. Posebno dragi so ji bili tisti, ki so ji govorili kaj o ljubem Bogu. Če je le mogla, je pohitela v grajsko kapelico; sedla na stopnice pred oltar in obračala v evangelijski knjigi list za listom — ko še ni znala brati — sklepala roke in imela oči uprte v nebo. Če je bila kapela zaprta, je pokleknila na prag, poljubljala vrata in ključavnico. Večkrat je vodila tovarišice od igre na pokopališče ter jim govorila: »Pokleknite in molite za menoj: Gospod, zaradi svoje bridke smrti in zaradi ljube matere Marije reši duše njih trpljenja; Gospod, pri svojih svetih peterih ranah, reši nas!« Obenem je s plamtečo ljubeznijo do Boga rasla v njej tudi dejavna ljubezen do bližnjega. Ubožcem je razdala ves denar, ki ga je dobivala; stikala je po grajski kuhinji in po shrambah za ostanki jestvin, da bi jih mogla nesti ubožcem na dom.

Ali ta sveti ogenj, ki je osvetljeval vse okoli nje, ni bil vseč dvorjanom. Zapirali so oči pred njim. Ta bolestna, pretirana pobožnost — za tako so jo imeli — ni bila za kneginjo na mestu. Všeč jim tudi ni bila Elizabetina ponižnost v ve-

denju in skromnost v obleki. Tudi njena bodoča svakinja Agneza ji ni bila naklonjena; večkrat ji je rekla, zakaj ni šla služiti za dekle. Že so svetovali nekateri, naj mladenko pošljejo nazaj k očetu na Ogrsko.

Pa Elizabeta je vztrajala. S čudovito potrpežljivostjo je iz ljubezni do Boga prenašala vsa nasprotovanja in vse krivice. Saj je imela poleg duha molitve in duha ljubezni tudi duha spokornosti in velik smisel za žrtve. Vsako priliko je uporabila za odpoved in premagovanje same sebe. Kadar ji je pri igri bila sreča naklonjena, je nehala igrati iz ljubezni — do Boga. Če so plesale, se je ukorila, rekoč: »Dovolj je enkrat naokrog, nadaljnemu plesu se odrekam — v čast Jezusu Kristusu.«

Tako je rasla osamljena, brez prijateljic, brez tolažbe, brez matere, brez očeta v starosti, modrosti in milosti pri Bogu in pri ljudeh. Ni pa se zavedala svojih kreposti. Bila je zares ponižna, vsa otroška, preprosta, polna zaupnosti in zaupanja, odkrita, nedolžen otrok.

Lepa zarja so bila ta prva leta, prelepa zarja že sama po sebi, pa tudi upolna zarja še lepšega dneva. Ni mogoče opisati v pričujočem sestavku vsaj v majhnem obsegu, kako se je iz tega popja razvil ves cvet in dozorel v zlat sad. Če vzamemo v roko Stolzevo knjigo Križana usmiljenost ali življenje sv. Elizabete in jo počasi spet in spet beremo, se bomo vsakokrat čudili, kak umotvor ustvari milost božja iz človeške duše, tudi iz mlade.

Montalembert je nadaljnje njeno življenje opisal v naslednjih poglavjih: Kako je mladi Ludovik ostal zvest ljubi Elizabeti in kako se je z njo poročil. Kako sta knez Ludovik in ljuba sv. Elizabeta živela pred Bogom v zakramentu svetega zakona. Kako je ljuba sv. Elizabeta mrtvila svoje telo. O veliki sveti ljubezni sv. Elizabete in o njeni ljubezni do ubožta. O veliki bogovdanosti in ponižnosti ljube sv. Elizabete. Kako je spoznal in ljubil sv. Elizabeto sv. Frančišek. Kako je dobri Ludovik skrbel za svoje ubožno ljudstvo. Kako je huda lakota opustošila Turingijo in kako je sv. Elizabeta opravljala vsa dela krščanskega usmiljenja. Kako se je dobri Ludovik zapisal v križarsko vojno in s kako boleščjo je vzel slovo od prijateljev, od svoje družine in od svoje ljube Elizabete. Kako je dobri knez umrl na poti v sveto deželo. Kako je bila sv. Elizabeta izgnana s svojimi otročiči iz gradu in kako je prišla v najhujše ubožstvo. Kako nevhvaležno in kruto so se ljudje vedli proti njej. Kako je preusmiljeni Jezus tolažil sv. Elizabeto v njeni bolesti in kako jo je mila in usmiljena Devica Marija poučevala in osrčevala. Kako je sv. Elizabeta ponovno odklonila, da bi se v drugič poročila. Kako je sv. Elizabeta sprejela kosti, zemeljske ostanke svojega ljubega so-proga. Kako so turingijski vitezi nagnali kneza Henrika, da je obžaloval svojo nezvestobo in popravil krivico, storjeno sv. Elizabeti. Kako se je ljuba sv. Elizabeta odpovedala življenju v svetu, se nastanila v Marburgu in sprejela obleko sv. Frančiška. V kakšnem siromaštvu je živela sv. Elizabeta in kako je podvojila ponižnost in usmiljenje do ljudi. Kako je sv. Elizabeta odklonila, da bi se povrnila v kraljestvo svojega očeta, da bi mogla bolj gotovo priti v kraljestvo nebeškega Očeta. Kako je ljuba sv. Elizabeta vso svojo doto razdelila med ubožce. Kako se je sv. Elizabeta učila od svojega duhovnega voditelja Konrada v vsem premagovati svojo voljo. Kako je kazal Gospod svojo moč in svoje usmiljenje po posredovanju ljube sv. Elizabete; o čudoviti moči njene molitve. Kako je bila ljuba sv. Elizabeta, ko je imela 24 let, povabljena na nebeško ženitnino. Kako je bila ljuba sv. Elizabeta pokopana v kapeli njene bolnišnice in kako so ptičice slavile njen pogreb. O lepih čudežih, ki so se zgodili na priprošnje sv. Elizabete, in kako se je njen svak Konrad prizadeval, da bi jo proglasili za svetnico. Kako je papež Gregorij IX. proglasil sv. Elizabeto za svetnico; kako so se veselili verniki v Nemčiji, ko so deli njene zemeljske ostanke v novo krsto. Kaj je bilo z otroki in starši sv. Elizabete po njeni smrti; o svetnikih, ki so izšli iz njenega rodu. O lepi cerkvi, ki so jo zgradili v Marburgu v čast ljube sv. Elizabete; kako so bili njeni zemeljski ostanki onečašeni.

Sv. Elizabeta je bila Marijin otrok. Imela je preblazeno devico za svojo mater. Z mislijo na Marijo je tudi umrla. Ko se je 19. november nagibal h koncu in se je bližala polnoč, je vzdihnila: »O, Marija, pridi mi na pomoč... prihaja trenutek, ko Gospod Bog svoje prijatelje vabi na ženitnino... prihaja ženin po svojo nevesto... tiho, tiho!« Tako je izdihnila. Deusdedit.

Srednja stolna kongregacija v Ljubljani

Prvič se letos oglašamo v »Naši Zvezdi«. Vseh nas je v naši kongregaciji 80 dijakinj iz nižje gimnazije. Zbiramo se vsako sredo v dvoranici škofijskega dvorca s shodom in sestankom in je prav prijetno. Pri shodih

nam zanimivo govori gospod voditelj, pri sestankih pa nastopamo s kratkimi predavanji kar same. Skupno sv. mašo in obhajilo imamo vsak mesec, mnoge pa smo članice evharističnega odseka in pristopamo k obhajilni mizi vsaj vsak teden. Sedaj v začetku leta smo napravile pri seji načrt. Sklenile smo, da bomo za sv. Miklavža napravile majhno prireditel, tako da se bodo prijateljice

obdarovale med seboj z majhnimi darili. Za božič bomo naštudirale kako igro. Tudi ob sprejemu novih aspirantinj, kandidatinj in članic bomo poudarile važnost tega dne v akademijo. — Tako sem povedala, kaj v naši kongregaciji delamo in še nameravamo napraviti zunanjega; kako pa se trudimo, da bi postale z Marijino pomočjo vzorne katoličanke, je pa naša skrivnost! I. V.

Bog v šoli

Na poti v šolo.

Ni brez pomena ta pot v šolo. Vsi vemo, včasih ni brez nevarnosti. Pa tudi marsikako plemenito, dobro delo takrat, še pred šolskim poukom, lahko storiš.

Pot v šolo! Voziš se v šolo z železnico. Voziš se v družbi s tovariši in tovarišicami, prepogosto sredi številnega občinstva. Marsikaj vidiš, slišiš, doživljaš, in to, kar vidiš, slišiš, ni vselej »čisto, blagonravno in karkoli hvale vredno« (Fil 4, 8). Glej, »svet« je to, ki te obdaja, to se pravi, ljudje, kolikor se ne ravna po božjem nauku in zakonu; »svet«, o katerem je pisano, da je »poželenje oči, poželenje mesa in nupuh življenja« (1 Jan 2, 16). Pomni, veljajo ti prav posebno svetopisemske besede: »Glejte, da boste brez graje in čisti božji otroci, brez madeža sredi pokvarjenega in spačenega rodu, med katerim svetite kakor luči na nebu, držeč se besede življenja« (Fil 2, 15). Vedi, včasih že zadošča en sam strog pogled, ena sama značilna kretnja, da obsodiš odurno besedo. Že to je dobro delo, često apostolsko delo. Zgodilo se je že, da je ena sama čista duša z enim pogledom, z eno besedo krotila krdelo zlobnežev. Tudi sredi trnja ostajajo lilije nepoškodovane.

Pot v šolo! Po dolgih mestnih ulicah hitiš v šolo. Pot te pelje mimo cerkve. Vanjo stopajo dijakinje, dijaki. Pridruži se jim. Ne hodi mimo cerkve, ne da bi stopila vanjo, če zjutraj nisi bila pri sv. maši. Počasti Zveličarja, pričujočega v zakramentu svetega Rešnjega Telesa, priporoči mu svoje skrbi in težave in pomoli tudi za — druge, tovarišice, tovariše. Kako čudno je to! Toliko govorimo o skrivnostnem telesu Jezusa Kristusa: kako smo zvezani med seboj, kako bi morali biti zvezani v medsebojni ljubezni, kako trpe vsi udje, če trpi en ud... To vemo, toda ali pa kaj radi molimo drug za drugega? Da, v cerkvi pri litanijah, pri sv. maši, če sledimo duhovnikovim molitvam, drugače pa ne

mного. Svoje težave, svoje skrbi, svoje skušnjave in preskušnje polagamo pred Stvarnika redno, dosledno, polagamo svoj »jaz«. Navadimo se moliti, prositi vedno tudi za bližnjega, predvsem za tiste, s katerimi smo bliže povezani po kakem občestvu. Bogoslovci menijo, da imajo take molitve za druge pred Bogom prav posebno vrednost, da prav posebno zaslužijo uslišanje.

Pot v šolo! Številne ljudi srečuješ vsak dan na tem potu. Vsakteri izmed njih je svet zase, živi svet s posebnimi željami, težavami, napori, skrbmi. Ob jutrnjih urah hite iz večine na delo,

nekateri na zabavo, mogoče nekateri v greh. Vsakteri izmed njih se bo ta dan odločil pri tem ali onem primeru za dobro ali zlo. Ali kateri izmed njih v trenutku, ko jih srečuješ, nosi misel božjo v sebi? Malokateri. Pa jo prikljči, obudi ti! Poprosi za vse, ki so potrebni pomoči, tolažbe; pomoli za vse, ki so ogroženi na duši, drse že navzdol; za vse, ki ne vedo, s čim se bodo tisti dan nasitili, kam zvečer položili glavo k počitku.

To stori, pa je storjeno veliko dobro delo. Tvoja pot v šolo postane, rekli bi, sveta božja pot! Deusedit.

Angel me varuje...

Sv. Cecilija, patrona glasbe, je kakor lepa pesem: nežna, vabeča in mila, pa zopet sigurna in sladko harmonična, ko jo odvrta od edine ljubezni njenega srca — smela in kipeča do mučeništva...

Ko razmišljamo o popolni predaji Previdnosti, o zvestobi mlade mučenice Kristusu in o njenem zaupanju v varstvo angela varuha — ali vstane v nas prepričanje, da je brezkompromisna zvestoba nekaj velikega, svetega? Nekaj, kar uspeva le na žrtvah samoljubja? Ali verujemo, da nas bo ljubezen predobrega nebeškega Očeta rešila iz vsake, tudi najtežje stiske, če se mu otroško zaupamo?

Sv. Cecilija je na poročni dan pogumno priznala svojemu poganskemu ženinu: »...angel me varuje.« Ko bi se tudi ti zavedala, kadar je čistost tvoje duše v nevarnosti, da čuva tvojo mladost, nebogljenost in neizkušenost nebeški knez, tvoj angel! Ob misli na rajskega spremljevalca ne bi prišlo do prezvedavih pogledov in nelepih želja, odpadel bi flirt in še marsikaj hujšega...

Filozofka - mučenica

Aleksandrijska lepota sv. Katarina je s svojim znanjem prekašala in razorožila trideset poganskih filozofov, ki jih je bil pozval cesar Maksimin,

da bi jo poučili o nesmiselnosti krščanstva. Ne čudim se njeni izredni učnosti. Saj je izšla iz šole filozofa filozofov — sv. Duha samega! On jo je učil resnice, ki ji struje časa ne izpodkopljejo tal, ki nebesa odpira ter je večno veljavna. V gledanju edine resnice je mlada, genialna Katarina spoznala vrednost in nebeški čar devištva. — Da ohrani čistost duše in telesa ter dokaže zvestobo resnici in neomajno ljubezen Ženinu, je Katarina rada prepustila svoje telo mučenju na kolesu in položila nežno glavo pod rabljev meč.

M. Magdalena O. S. U.

*

Previdnost me je vodila tako, da sem predlansko šolsko leto preživela na evropskem severu in prepotovala precejšnji del Holandije. V obmejnem mestu Venlou sem se seznanila z mlado gospodično, hčerjo premožnih staršev, a že nekaj let služi v tovarni kot navadna delavka. Ne zavoljo za služka! Marveč, da bi bila v neposrednem, stalnem stiku z delavkami ter jih pridobila za Boga in dobro stvar. — Njen apostolat uspeva: ko sem bila še v Venlou, je vsak prvi petek pripeljala 70 (sedemdeset!) in več delavk k obhajilni mizi. Potem pa jim je v K. J. V. H. (Hiši katoliške mladinske zveze) iz svojih prihrankov pripravila zajtrk.

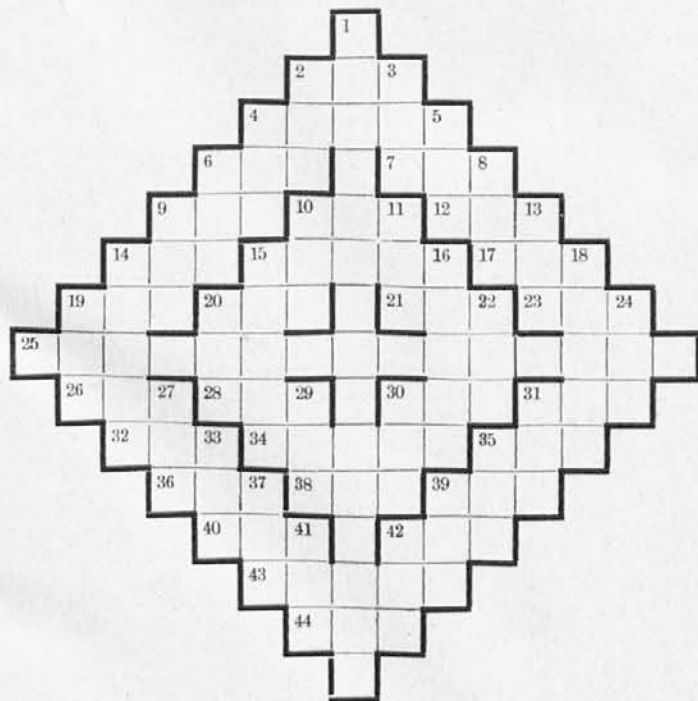
Prava ljubezen do Boga je iznajdljiva, solidna... M. Magdalena O. S. U.

Križanka

Vodoravno: 2 drevo, 4 ima človek, 6 del tedna, 7 slovenski slovenski kritik, 9 ni ne bel ne črn, 10 plačilo, 12 rokodelec, 14 kulturna rastlina, 15 žensko ime, 17 posoda, 19 ne priden, 20 mati Marije, 21 ženski glas, 23 število, 25 geslo blagopokojnega nadškofa Jegliča, 26 odmev, 28 srbsko ime, 30 pregovor, 31 glej 21 vodoravno, 32 bukov plod, 34 svetovni šahist (brez obeh zadnjih črk), 35 beseda, ki ustavi konja, 36 nastane pri streli, 38 športna panoga, 39 časomer, 40 obdaja navadno hišo, 42 grška črka, 43 piščalka, 44 žuželka.

Navpično: 1 glej 25 vodoravno, 2 najvišji oblastnik v banovini, 3 je pa ni stvar, 4 domača žival, 5 orožje, 6 pogostna kratica, 8 glej 12 vodoravno, 9 pesniški izraz za sanje, 10 glej 20 vodoravno, 11 glej 28 vodoravno, 13 ptič, 14 del pluga, 15 glej 15 vodoravno, 16 glej 34 vodoravno, 18 hruška, 19 mast, 20 glej 10 vodoravno, 22 glej 38 vodoravno, 24 konica, 27 umetniško delo, 29 glej 21 vodoravno, 30 glej 30 vodoravno, 31 turški oblastnik, 33 napravlja krt, 35 časovno razdobje, 37 otok (zatočišče srbske vojske v svetovni vojni), 39 bajta, 41 sestavljenka s tri, 42 žensko ime.

Rešitve pošljite upravi »Naše Zvezde« do 1. decembra. Uprava bo dala štiri nagrade. Kdo bo dobil nagrado, bo odločil žreb. Ostala imena bomo priobčili v božični številki »Naše Zvezde«.

Mara

»Prav za prav sem že pri očetu, ki sem Vam o njem mislil govoriti, gospodična Mara. Da sem kmečki sin, to veste, kajne?«

Mara je samo pokimala in malce zardela. Pa tudi to je videl in se rahlo nasmehnil.

»Tega se nikoli nisem sramoval, prej nasprotno. Moj oče je bil prava grča, a cel mož. Mati mi je umrla zgodaj; bilo mi je tedaj pet let in spominjam se še samo njenega mehkega glasu in božajoče roke. Čeprav sem bil njegov edinec, ni bil oče name kar nič ponosen — to sem hitro opazil — vendar pa me je imel po svoje rad. Zdaj tudi razumem, kaj ga je odbijalo: bil sem bohlen in šibak otrok, on pa orjak.«

»Vi? Šibak?«

Mara ga je debelo pogledala in nehote merila njegovo višino in širino. Veselo se je zasmeljal.

»No, ali mislite, da sem takle ležal v plenicah, kakršen sem zdaj? Šele pozneje sem se vrgel po očetu. Tedaj pa sem jokal, če me je oče posadil na konja. Strašno me je zeblo, kadar me je ob jesenskem vetru in deževju jemal na sodu z gnojnico s seboj na polje; spuščal sem bič iz male premrle pesti in tulil, ko bi se moral vendar veseliti. To naju je razdvojilo; nisem bil sin, ki bi mu delal čast.«

Sledil je odmor, ki ga Mara ni prekinila z nobeno besedico.

»Potreben sem bil ljubezni in je bil deležen pri stari teti, ki nam je gospodinjala, in pri učitelju. Bil sem dober učenec, njegov najboljši. Oče se za to ni zmenil, še jezilo ga je, če mu je učitelj kdaj rekel: 'Hilt, Vaš fant je sijajen; glavo ima pa že tako!' Razdraženo se je zasmeljal in prezirljivo pogledal preko mene. Še zdaj v sanjah večkrat slišim ta smeh in vidim njegov pogled.«

Zopet odmor. Mara se je upirala toplemu sočutju, ki ji je vstajalo v srcu.

»Prav na kratko Vam povem, gospodična Mara. Saj vem, da Vas podrobnosti ne zanimajo.«

Hotela mu je ugovarjati, pa ni našla prave besede.

»Šel sem torej za željami svojega srca: študiral sem; učitelj me je podpiral. Obdeloval je očeta, da mi je dal vsaj najpotrebnejšega denarja. Bili so hudi, zelo hudi časi! Ne maram o tem govoriti, tudi ne tarnati, še manj koga obdolževati, kajti zdaj razumem, kaj pomeni za očeta, da mu edini sin hodi tuja, nerazumljiva pota, medtem ko bo morala domačija, ki jo je dolge rodove vedno sin podedoval za očetom, domačija, ki je zanjo uspešno delal vse življenje, po njegovi smrti preiti v tuje roke! Mislim, da so prišle dobe, ko me je zato skoraj sovražil. Prav gotovo pa se nikoli ni potrudil, da bi tudi mene in moje želje razumel. Se li more kdo

čuditi, da sem v teh okolnostih od njega jemal čim manj mogoče in sem rajši stradal, da, dobesedno stradal?«

»Pa vendar?« je vzdihnila Mara.

»Pa vendar, gospodična Mara, bi danes vse dal, da bi bil izpolnil očetovo voljo ali se vsaj boril za njegovo ljubezen in razumevanje. Morda bi se bila že kako našla pot do njegovega srca. Ko so me potem poklicali k njegovi smrtni postelji, že dolga leta nisem bil več doma. Pretreslo me je, ko sem krepkega moža zagledal tako neboljenega. Nekaj ur nato je umrl. Nazadnje mi je še podal roko in zamrmral: 'Fant, da si mi šel to narediti!' In to besedo, gospodična Mara, vlačim s seboj kakor težko verigo, ki vedno rožlja in me vedno opominja. — Glejte, pred tako verigo sem Vas hotel obvarovati; zato sem Vam pripovedoval na dolgo in široko.«

»A vendar ima vsakdo pravico, da si svoje življenje uredi po svojih darovih in zmožnostih!«

»Ako more to storiti, ne da bi zanemaril najbližnjo dolžnost, tedaj blagor mu! Kdor pa more doprinesati žrtve, je še bogatejši.«

Mara se je trdo dvignila. »Ne maram več dalje motiti.« In že je bila pri vratih.

Pa on jih je namesto nje že sam odprl in mlado dekle pogledal z dobrimi, toplimi očmi. In tedaj je Mara res postala nekoliko sram.

»Bom še premislila.« Bila je rdeča ko rak, pokimala je površno in odšla.

On pa je še stal in gledal proti zaprtim vratom. Potem pa se je sam pri sebi rahlo nasmehnil.

»Bo že šlo! Saj je otrok svojih staršev in jedro je dobro; poznam ga že, odkar je nosila otroško krilce. Se bo že znala preboriti na pravo pot.«

*

Stara ljuba skupna soba je bila videti zelo slovesna. Mara je nastavila sveče in svetilke, kamorkoli je mogla. Sašu in Petruku je naročila, da sta prinesla cel tovor jelkovih vej; potaknili so jih po stenah za ogledali in podobami in fanta sta se bahala, da sta na to vzela »patent«. Silno sta bila ponosna. Vrbove mačice in drobne marčne vijolice, ki jih je Mara popoldne staknila na grajskem griču, so porazdelili v vaze, da so krasile slavnostno mizo, skratka: pozorišče je bilo brezhibno. Končno je iznajdljivi Petruček okoli višee svetilke ovil še bršljan in bi ga od ponosa nad njegovim delom skoraj razgnalo. Vsaj Saša je tako trdil, na tihem pa je bil bratu nevoščljiv, ker je sestra Mara njegovo misel povzdigovala do nebes. Napenjal je svojo čepinjo, kako bi »malega« — Petruček je bil ogorčen, če mu je kdo tako rekel — še prekosil. In res mu je prišla misel! In še kakšna! Za enkrat je ni izdal; bodo že videli!

Sušljal je s staro Lenko, ki mu je večkrat pomagala z nasveti pa ga tudi najzvesteje občudovala, naj je že potuhljal karkoli.

»Torej Lenka, to mi oskrbiš ti, kajne?« Strašno važnega se je delal. »Jaz namreč ne utegnem; moram še pesmico zložiti, saj veš!«

Lenka je od občudovanja pozabila usta zapreti. »Ti, Saška? Kdo bi si mi-

slil! Kaj vse fant zna! No, le pojdi, bom že jaz oskrbela. Še pred kratkim sem si prinesla svežo porcijo za ragu. Kar to bom vzela.«

Saša se je nanjo zanesel; odšel je torej in zasedel Pegaza. Vrata v svojo in Petrovo sobo je trdno zapahnil. Tudi ni odprl, ko je prišel brat in najprej s pestmi, nato z nogami in končno z vsem telesom butal v vrata.

»Boš hitro odprl?! Mami povem!«

»Ne moti me, mali, važne stvari pripravljam.«

»No, bo pa res kaj posebnega — krola!«

Na tako izzivanje je sicer vedno prišla rokoborba. To pot pa se je Saša naredil, kakor da »krote« ni slišal. Petruček je bil premagan; nehal se je torej zaletavati v vrata in se tiho umaknil.

Mati je vtaknila glavo v Marino sobo. »Si gotova, punčka moja?«

Mara je bila v beli obleki in se trudila z zadnjo kljukico pri bluzi. Mati ji je takoj priskočila na pomoč.

»Praktične,« je rekla nekoliko posmehljivo, »neznansko praktične se mi zdijo obleke, ki se zadaj zapenjajo! Prihodnjič bom svoji gospodični hčerki poslala zamorčka na pomoč.«

»Razen ene lahko skoraj vse zapnem,« se je odrezala Mara stvarno in malce užaljena; nato se je matere oklenila okoli vratu in ji globoko pogledala v oči. »Ali si čisto zdrava, mamica? Ali nisi preveč delala?«

Mati jo je začudeno in neodločno pogledala; potem pa je razumela. Aha, ta veter piha iz doktorjeve sobe! Rekla pa je samo: »Zakaj me vprašuješ, dekle? Saj mi nič ne manjka. Sicer pa — pač, nekaj vendarle: ključec sem izgubila! So že spet nekam odpotovali.«

Smejala se je, Mara pa še veseleje. Ta zadrega s ključki je bila materina posebnost in otroci so vselej nanje slovesno uprizorili lov. Mara je s presunljivim glasom zatrobila fanfaro; to je bil vedno znak, da se otvarja lov na ključce. Pred letom dni so za otvoritev lova le žvižgali.

Tudi zdaj so fantje pridrveli z največjo naglico, slavljenec Drago vsem na čelu. Nastalo je hrupno skakanje sem in tja; mati pa je smeje se in brez moči sedela na žametni zofi. Ni bilo dolgo, pa je Drago zmagoslavno vihtel svoj lovski plen. Tičal je na dnu kangle, kamor je zašel najbrž takrat, ko je mati v naglici urejevala cvetlice. Večkrat je namreč imela ključce obešene za pasom.

(Dalje sledi.)

»Naša Zvezda«

Izdaja jo škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru (dr. T. Klinar).

Urejuje jo dr. P. Simončič, stolni vikar.

Izhaja ločeno za dijake in diakinje, 14dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu.

Stane celoletno 1937/38:

po pošti za diakinje 8 Din

za nedijakinje 15 Din

posamezna (ločena številka)

po znižani ceni za diakinje 50 par.

Uprava: Ljubljana, Streliška ul. 12/II

(Ljudski dom).

Rokopise naslavljajte na: Uredništvo

»Naše Zvezde«, Ljubljana, stolno župnišče,

Semeniška ulica 2/II.

Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani

(K. Čeb).